

[Steen Folke]

i. Altså, siger man, udviser Danmarks Radio manglende alsidighed ved at bringe dem. Det er et slet skjult censurønske, og det er, hvad der ligger bag dagens forespørgsel, uanset hvor ihærdigt hr. Erhard Jakobsen og hr. Arne Melchior forsøger at benægte det.

I Fyens Stiftstidende den 6. februar har hr. Erhard Jakobsen klargjort, hvad formålet er:

»Det drejer sig i første række om at sikre, at kontroversielle samfundsspørgsmål kommer til orde på en sådan måde, at udsendelserne afspejler de holdninger og meninger, der findes i befolkningen.«

Spørgsmålet er altså ikke, hvorvidt Danmarks Radio skal give plads for kontroversielle samfundsspørgsmål – hvad det så er – eller ej, men at Danmarks Radios dækning af dem skal være dækkende for de holdninger og meninger, der findes i befolkningen. Et flot synspunkt, for det betyder efter pålydende, at Danmarks Radio skal dække alle de synspunkter og holdninger, der findes i befolkningen, hvor centrum-demokraterne i deres praksis ved kritik af såkaldt kontroversielle udsendelser arbejder for indførelse af flertalsdiktaturets meningstyranni. Alt, hvad flertallet af befolkningen ikke bryder sig om at høre, det skal der ikke tales om. Den konservative ordfører, hr. Flemming Jensen, var inde på det samme.

Dette er udtryk for en kollektiv fortrængningslyst, men det er også udtryk for en grundlæggende udemokratisk tankegang: fordi jeg ikke kan lide dit synspunkt, vil jeg ikke høre det, og andre må heller ikke. Hr. Erhard Jakobsen forsætter i sin artikel:

»Desuden er det vigtigt, at medarbejderne i Danmarks Radio ved tilrettelæggelse af udsendelserne ikke favoriserer bestemte holdninger og synspunkter.«

Det er da rigtigt, men lige så rigtigt er det, at det faktisk ikke er det, der sker. Det er led i en infam og ondskabsfuld bagvaskelses- og mistænkeliggørelsekampagne, som Aktive Lyttere og Seere, CD og de konservative medlemmer af radiatorådet – fru Elisabeth Krog kunne man nævne med hæder i denne sammenhæng – har kørt og fået lov at køre ganske længe. De har aldrig haft en sag, som var god nok til at give dem flertal, men det forhindrer dem ikke i at fremture med udokumenterede angreb og insinuerende antydninger. Hvis man endelig ville, kunne der langt nemmere skaffes belæg for at tale om

sorte end om røde lejesvende i Danmarks Radio, men de sorte har heksejægerne ikke øje for, og vi andre ønsker ingen heksejagter.

Vi er både i princippet og i praksis tilhængere af reel alsidighed. Vi kan tilslutte os Danmarks Radios formålsparagraf, som lægger afgørende vægt på informations- og yttingsfriheden og tilstræber et programudbud af størst mulig alsidighed, bestemt til modtagelse af almenheden her i landet.

Men skal der være mening i dette begreb »almenheden«, kan det ikke sættes som et krav til Danmarks Radios programmer, at alle skal kunne få noget ud af alle programmer. Det må tværtimod forudsætte, at man ser det faktum i øjnene, at der er forskelle her i landet, og at Danmarks Radio er forpligtet til at sende programmer efter de forskellige modtagergruppers behov, interesser og lyster, det vil sige partiske programmer.

Hvad skulle det være for en abstrakt almenhed, som omfatter både arbejdsløse og kuponklippere? Hvad er det for en reportage om en virksomhedslukning, en arbejdsulykke eller en miljølovsovertrædelse, der kan opfattes som saglig og upartisk af både arbejderne og virksomhedsejerne?

Der står mange gode og rigtige ting i de almindelige retningslinjer for programvirksomheden i Danmarks Radio, som radiatorådet i al sin visdom i 1977 vedtog som supplement til formålsparagraffen. Men hvornår har nogen insisteret på de gode og rigtige dele af dem? Aldrig, og det var heller ikke hensigten. De blev lavet under pres fra Aktive Lyttere og Seere og er kun blevet brugt til at fremme højrefløjens pressionsvirksomhed. Skoleeksemplet er P. L. Ølgaard-sagen med klagerne over påstået manglende saglighed og kildekritik i Danmarks Radios dækning af den såkaldte driftshændelse på Tremileøen.

Der står også gode og rigtige ting om alsidigheden. Det fastslås endda, at Danmarks Radio har en forpligtelse over for minoriteters ret til at komme til orde. Den tages da også – med eller uden disse retningslinjer – meget alvorligt, når det drejer sig om minoriteter som f. eks. Industrirådets, Dansk Arbejdsgiverforenings eller Bankforeningens medlemmer. Men når det hele rammes ind af kravet om, at særinteresser ikke dyrkes ensidigt på bekostning af almenhedens synspunkter og holdninger, så bliver det totalt